

ІВАН НЕПОГОДА

**ІНША
БРАЦІЯ
В МОРІ**

КРИТЕРІОН

diasporiana.org.ua

Обкладинка: Міхаїл Бойтор

ІВАН НЕПОГОДА

~~ІВАН НЕПОГОДА~~
ІНША КРАЇНА В МОРІ

поezії

*на 8-му щорічній конференції
в м. Бухаресті
автора збірки поезій "Інша країна в морі"
Букаресті, 25 серпня 1990р.*

В. П. Флорин

710349

ВИДАВНИЦТВО КРИТЕРІОН
БУХАРЕСТ — 1983

*«Служить народу —
перше діло!
Тож треба
так життя прожити,
Щоб нам його
не закортіло
На старості
переробить»*

Сергій Воскрекасенко

Рідній Матері моїй присвячую

РУКИ МАТЕРІ

Мозолистії
руки твої
як лише пригадаю, —
Тріпочеться серце,
спиняється майже
й биття...
Повертаюсь-бо знову
в минуле
та з жалем
вітаю,
Ту пору
коли робив перші кроки
в життя,
Бо не копрою
інших й мене
повсякдень годувала, —
Незле пам'ятаю,
незле,
хоч я був ще малим,
Від заграв
аж до пізньої ночі
на нас заробляла

Й на купку дрівець,
щоб прогонити
лютощі зим...

Матері,
не лишайте,
щоб пазурі
все убивали,
Що ваша рука
пресвята
виростала віки !
То розпалюють війни,
щоб ваші сини
погибали,
А діти —
не бачили,
як виглядають
батьки !

...Мозолистії
руки твої
як лише пригадаю, —
І ночі,
як зорями
небо ридало
не раз, —
То розраду твою
й поцілунок
ще глибше сховаю

У серці,
щоб довше жили,
хоч на час.

Якби всі матері
так трудились,
як ти
аж понині,
Аж в зморшках
і час зупинивсь
на обличчі твоїм,
То ніколи
сини не блукали б
по світу,
невинні, —
А тільки
здіймали б
все вище
і вище
свій дім...

Матері,
не лишайте снів
будувать
каземати
На цій же планеті,
на цій же чарівній Землі,

Бо розлютиться
 ї Сонце —
 і світла не будемо мати,
Й секвойя усохне..
 за нею — і ми
 у імлі!

Із циклу „Поклін моїй рідній землі“

КОЛО...

Поводили дороги,
Куди захотів...
Та я знову
Вернувся
До хати батьків,
Бо найкраща
У світі,
Здається мені,
Це лише
Буковинська
Півкуля землі.

РІДНИЙ ДІМ...

Немає у світі
 для мене
 ні більшої втіхи,
Ні радості більшої,
 величі слів, —
Ніж часто вертатись,
 летіти
 до рідної стріхи,
Де вперше
 я усмішку сонця
 зустрів...

Мені
 не завидуйте,
 друзі кохані,
 ніколи,
Що в мене —
 і вулиця рідна,
 і дім...
Є в мене
 і рідний ставок,
 є і рідна тополя.

Про це —
розказати
я міг би
усім.

Хоч впав би
покари
найгрізніший грім,

У мене
є край —
найрідніший мій дім !

ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

Іще один крок
До твого зеніту,
Іще одна ружа
Вплелась
У чарівний вінець,
Іще більш
Тебе люблять
Твої рідні діти,
А труднощам нашим,
Як в кожній сім'ї, —
Поставим кінець!

Хай лають-горляють
«Відважні солдати»,
Нехай же й чатують
На помилку нашу —
Дарма!
Немає тепла,
Окрім рідної хати,
А хто вже її покидає, —
Пощади нема!

Як можна покинути
Рідні Карпати ?
Як можна покинути
Обрану
Батьківську путь ?
Як можна турботи твої
Обминати,
Коли нам судилось,
Як прадідам, —
Вмерти лиш тут ?!

...Хай так воно й буде,
Бо стільки умію
І працю любити,
Кохати-любити тебе !
Плекаю в собі я
Найкращу надію —
Віддати тобі,
І сумлінно,
Життя молоде !

Я — ТВОЇЙ СИН

*Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.
Василь Симоненко, Лебеді дитинства*

Сторона,

де землю

я

толочив

вперше,

Де моїм дитинством

ще й понині

дише ;

Сторона,

де босим бігав

я

за плугом,

Де шматком хлібини

ми ділились

з другом ;

Сторона, де вперш

засяло

сонце правди, —

Я
за неї
серце
хоч коли
віддав би !
...І земля,
і плуг,
і сонце —
нам навіки,
Як землі
належать вічно
гори
й ріки !

НА ВАХТІ

Вагався битись кулаком у груди,
Вагався тишу розбудить,
Як вперше хтось кохану приголубив...
Вагаюся заснуть на мить...

Вагаюся не стати у потребі,
Коли живу я між людьми.
Як ще раз крук застогне
в ріднім небі,
Ти
будь-коли
мене візьми !

НЕ ИДИМО ДАЛЕКО

Нехай же воно й помиляюсь,
Іти уперед — не такий вже то й гріх.
На справах багацько не знаюсь,
А так дуже треба прожити
й за всіх !

Мені і не дано впізнати
Досхочу шляхетність,
душі глибину...
Всього можу мати й не мати,
Вітчизну —
лиш тільки
й то тільки
одну !

Для мене — єдині Карпати,
Для мене — єдиний і друг мій Дунай.
Ні з чим я б не міг порівняти
І цілком оспівати
єдиний мій край,

Де ми —
 віковічні гості —
Секундами тчемо
 вершини життя,
Де прадіда
 й діда
 сплять кості,
А серце
 продовжує й нині биття...

На світі усяко буває —
Можливо, когось я і переспівав...
А хто ж його,
 друже мій,
 знає,
Можливо,
 що й власне я слово додав ?

Можливо,
 не в'яжуться всюди
І слово до слова,
 й рядок до рядка...
Спокійним
 ніхто хай не буде,
Допоки зостанеться
 й слід будяка !

Не строго судіть мене, друзі,
Й прегострих ножів не готовте мені,

Бо ж легко зозулі у лузі, —
 Нелегко пшениці
 рости в бур'яні!

В життя — не пускаймо стрибками
 Кенгуру,
 здолавши там метрів кілька,
 А станьмо ж,
 бодаї перед нами,
 Де трудиться наша робоча рука.

Де трудиться люд без упину,
 Де Мати зростали
 мене і тебе,
 Де розум
 не має спочину,
 Де мрія буяє,
 де мрія —
 їй веде...

В словах декількох
 не сказати
 Усе про марноту
 їй вагу каяття...
 То ж годі —
 навчимося читати
 Томи
 нескінченної книги життя!

.

Нехай же воно й помиляюсь,
Іти уперед — не такий вже то й гріх...
На справах багацько не знаюсь,
Бо так дуже треба прожити
й за ВСІХ !

СЕРПНЕВІ ВОГНІ

Схиляюсь над книжкою пізньою ніччю,
Як все затихає на мить,
В рядочках малесеньких, — ледь же їх бачу, --
У далях вогонь пломенить...

Палають вогні, я все даліше читаю
Й підходжу все ближче до них...
І навіть уявлення досі не маю, —
Із подиву дух мій притих !

Метал витікає, мов золото, чистий
Й вливається в форми крупні,
Й чудовищем грає проміння багристе...
Аж страшно на серці мені,

Як криця тече у незмірній напрузі
З сердець сталеварів в ковші...
За труд наш бокали підніmemo, друзі,
Хай знають старі й молоді !

На рівні високім моя Батьківщина —
Збраталися села й міста !

Найкращі сини твої в праці невпинно
Ідуть... Ти сьогодні ж не та.

...Я дальше рядок за рядком вириваю
І стежу за ними вночі.
Куди не проходжу, мене зустрічають
Так ніжно й ласкаво герої твої.

Це в книгах я бачив тебе, Батьківщино,
І здалось замало мені,
Й зібрався пуститись в дорогу охоче,
Щоб бачив Серпневі вогні...

І так я побачив аж дві Батьківщини :
Одну, — то карті, малу,
А другу, — на горах й на вільній рівнині,
Що й поглядом не обійму.

Усюди, куди подорожував нині,
Сподобались квіти мені,
Народжені Серпнем в моїй Батьківщині
Й присвячені нашій весні !

Усе, що зробив мій народ так чудово,
У книги йому ж не ввійти !
Мій славний народе, ти завжди готовий,
Щоб мир на Землі зберегти !

...І знову схиляюсь над книжкою ніччю,
Сьогодні ж — пишу я її,
Про тебе пишу я, Вітчизно, бо бачив,
Як творять Серпневі вогні !

Серпневі вогні — це вогні пречудові,
Що так оживили поля ;
Серпневі вогні — це вогні пурпурові,
До щастя зовуть всі серця !

НАД ОБРІЄМ ІСТОРІЇ

*О, тату мій, моя старенька мати!
Якби ви тільки знали, як я рад,
Що я живу, що йду перемагати,
Що я у армії Життя — солдат!*
Дмитро Павличко, *Відповідь батькам*

Як тільки що
всміхнеться
сонце
рано,
Пославши в гості
промені свої, —
Ніхто вже
в нас
не йде просити
пана,
Щоб на обробок
клаптик дав землі!

Сини і дочки
враз з батьками
брати
Уміли
і рушницю,
і клинок,

Щоб вірним
їх нащадкам
більш не знати,
Як кров текла,
як те вино...

А нині
в нас
літа помолоділи,
Хоч віку полудень
вже на межі.
Та бути членом
поколінь,
що вміли
Боротися
і мріяти
про дні, —
Це щастя,
гордість
і щоденність мрій,
Щоб розцвіло
зерно
усіх надій!

ПАРТІЯ НАША

Партія наша — це подих всіх мирних людей,
Що рушили вразно на бій!
Партія наша — звияга трудящих ідей,
Порив до життя в боротьбі!

Партія наша — мандрівцям полярна зоря,
В пустині — дорожчий твій друг!
Партія наша — безмежні пшениці поля,
Це ж дійсність, що бачиш навкруг!

Партія наша — це битва десятки років,
Қайданів віків розкуття!
Партія наша — це ж сила мільйонів борців,
Це ж серця людського биття!

Партія наша — це клич до життя, в його рух,
Народу ж — окрилений стяг!
Партія наша — єдине в нас серце і дух,
Це ж сяйво безсмертне в віках!

Партія наша — у праці тон всьому дає
Й показує кожному клас!

Партія наша — це ж сонце, що денно встає,
Це часу бурхливого глас !

Партія наша — це клич до щоденних турбот,
Це мрії й народу ж хвала !
Партія наша — у кожен момент парус-грот,
Хоч буря яка б не була !

Партія наша — це клич до життя, в його рух,
Народу ж — окрилений стяг !

Партія наша —
 єдине
 в нас серце
 і дух,

Це ж сяйво
 безсмертне
 в віках !

СПАСИБИ, ПАРТІЄ

На тисячах струн мого серця заграю на світ,
Хай слухають ті, кому бачить не можна, мабуть!
На вічні віки здолали ми гніт, —
Й без нього у дружбі будуєм майбутнього путь!

В нас домни в небесную вись аж до сонця глядять,
А вишок нафтових — березові тихі ліси.
Бокорашів серце радіє, як ріки шумлять,
Заковані в греблях творцями людської краси!

У цьому-то й сила і нашої ери, й події
Великих, що втілення сильне у нас лиш знайшли!
Та слава ж трудящим, що рушили вразно на бій
І гордо під Леніна стягом до щастя дійшли!

Весь труд тобі, партіє рідна, віддам без упин,
Бо ти справедливо у битву життя повела!
Спасибі від всіх і від всього! Щасливий почин
В боях ти нам, партіє славна, дала!

МАТЕРІ

Раненько, як сонце вітає
Всіх наших робочих людей,
В дитячий садочок ласкаво
Відводиш своїх ти дітей.

Яка ти щаслива, Матусе,
Бо всі ти свої почуття
Даєш діточкам на щасливе,
На мирне й прекрасне життя.

І скільки є в світі народів,
І скільки є різних тих мов,
А в серці жіночим жевріє
Свята
 материнська любов.

Вставайте,
 народи,
 на битву
В ім'я
 благородних ідей, —

Щоб вільно співали
усюди

Пісні
матері
для дітей !

Я
гімн тобі,
Мати,
співаю,
Вкладаю в звичайні рядки,
Щоб лиха
ніколи
не знали
Всі наші
брати-малюки !

ДЛЯ РІДНИХ — РІДНЯ

Не треба мені
Навіть гробної дошки
Із дуба чужого,
Не треба на гробі моєму
Чужої землі,
Не треба мені
Навіть букви чужої
На моєму хресті,
Не треба мені
Навіть плачу чужого
Над гробом моїм...
Як все було в мене

і рідне,

і близьке, —

Хай буде й труна
Та хай буде і хрест,
Нехай буде і гріб
У рідній землі...
Нехай кості мої

і зотліють

у ній!

РІДНА ЗЕМЛЕ

Вранці й мозок мій світліє,
Й крок сміливіший під небом,
Як подумаю, що мрії
Ллються, ллються лиш до тебе,

Бо милішої немає,
Хоч би скільки їх не мати...
В тобі —
 й дід мій спочиває,
Спочиває
 його мати...

Хто тебе любить не встані, —
Тому всього,
 всього
 мало.

Хоч на роздоріжжі стане, —
В нього все,
 усе
 пропало...

МІЙ НАРОДЕ, ВСЕ ЖИТТЯ ТОБІ МОЄ!

Поки розум мій
 ще вміє працювати,
Поки кров у жилах
 так запекло б'є,
Поки голос сталі
 вмію слову дати, —
Мій народе,
 все життя тобі моє!

Поки жевріє ще
 світлице лампади,
Що наживу
 скупю так мені дає,
Поки й зрадництво
 громлю я без пощади, —
Мій народе,
 все життя тобі моє!

Поки дух,
 що сильно держить мене в строю,
В серці моему
 він тричі ще живе

И кличе,
щоб дружили вірно між собою, —
Мій народе,
все життя тобі моє!

Поки я,
селянський син,
ще вільно дишу,
Поки сонце
ще й для мене устає, —
Віддаю
усе тобі —
і власну тишу,
Мій народе,
й все життя тобі моє!

ПЕРЕПЛАВИТИ ЗБРОЮ В ЗНАРЯДДЯ ДЛЯ ЩАСТЯ

Зголоднілі за працею руки
недавніх солдатів
Звели пречудові нам села й міста,
Бо і молот,
і серп —
мирну зброю
уміють тримати,
Уміють тримати
хорообрі серця!

Героїчність в серця залягла
з поколінь
в покоління
Й породжує успіхи сонячних днів.
Проростає
так вільно
і праця,
й наука,
й уміння —

В гармонії родять
і радість,
і спів...

Переплавити хочемо зброю
в знаряддя для щастя,
Щоб людяно
світу жилось відтепер,
Бо скорити
ЛЮДИНУ —
ніколи
нікому
не вдасться,
Би збудимо ЩАСТЯМ і того,
що вмер !

До щастя людського стежки прокладаєм величчі,
Щоб мужньо
напругу свою
берегли ;
Щоб зброю покинув назавжди
побожний й безбожний
Й до ЩАСТЯ — єдиного бога ішли !

Переплавити хочемо зброю
в знаряддя для щастя,
Щоб людяно
світу жилось відтепер,

Бо скорити
ЛЮДИНУ —
ніколи
нікому
не вдасться,
Ми збудимо ЩАСТЯМ і того.
що вмер !

Відбито в друкарні
"Світло" в Києві, 1958 р.

Із циклу „Час і тополі“

ПОЕТ І СОЛДАТ

Іх двоє — поет і солдат,
Однакова зброя — цеглина.
Йдуть ніжно до кожної з хат
Й несуть на долонях серця...
Обидва — велика людина,
Обидва — йдуть кроком бійця.

...Не стих іще грім канонад,
Іще не згоїлися рани,
Як впали поет і солдат
У грізний, у проклятий час,
Не бачивши рідної брами...
Та смерть — обезсмертила вас.

Обидва — йдуть кроком бійця
Й несуть на долонях серця
У мирний, в щасливий наш час,
Бо смерть — обезсмертила вас.

ЗВІЛЬНЕННЯ ЛЮДИНИ

Від бруска кам'яного
і кирки
Пройшла до комп'ютера
тисяча літ
не одна...
Ти сьогодні —
володар,
владика,
Твій розум —
світи далечіні років
обніма.

ХАЙ СТАНУТЬ ДИНАСТІІ...

Порвались

кайдани віків...

Настала

династія думки,

любові...

Хто-небудь із нас

і зустрів —

Династію праці,

обнови.

СЛЪОЗИ АРФ

В розбуруненім морі,
 ще й повнім тривоги,
Чи хтось захотів би з нас
 бути
 буксирним судном,
Чи носити
 на плечах
 дошки перемоги,
Не давши братам,
 щоб ішли
 за тобою
 слідом ?

Тож так легко
 язичком махати
 у роті,
А прийдеться стати
 під брилу камінну гори —
Або тріскають кості,
 а тіло —
 у поті,

Або не відчуваєш більш
щастя святої мети...

Не завжди
мені вдалось
горіх розкусити, —
До смерті моєї
зосталося чисниць лиш три, —
Бо ніколи не знав,
що умію й любити,
Інакше —
пішов би й самий
під чортівські вітри.

...Не давши братам,
щоб ішли
за тобою
слідом,
Чи хтось захотів би з нас
бути
буксирним судном
Та носити
на плечах
дошки перемоги
В розбурнуненім морі,
ще й повнім тривоги ?

НАШЕ ЖИТТЯ

Як жайворон
 в синьому небі,
Ти тчеш
 голосистую пісню
 для нас...
Сприймаю
 в щоденній
 потребі —
І міць твою,
 й щедрість,
 вогонь,
 що не згас.

РОЗВЕДЕННЯ КІНЦІВ

Коли потонув
Вже й останній корабель, —
Нащо ж іще
Й надаліше
 бути
 маяком ?

НЕНАПИСАНА ПОЕМА

Піднісни бокал на весіллі дочки чи то сина,
Чекаємо внуків,

онуків

скоріш...

Життя —

така довга,

закручена стежкою,

днина...

Прожити ж нам —

раз,

і то мудро,

не більш.

НА КОЛИСЦІ ХВИЛЬ

На колисці хвиль
Лечу у кожную мить,
Хоч не знаю, доки
В жилах кров шумить...

В'ється доля вужем,
Стежка викрутас...
Знать хотів би дуже —
Довгий буде час?

На колисці хвиль
Пливе моє життя.
Скільки ж треба миль
Дійти до майбуття?

Я не знав ніколи,
Що відповісти...
То ж не треба школи,
Школа тут —
часи!

СУЩІ ЗАПИТАННЯ

I

Чи зміг би хтось на мент зіперти часу плин ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось Карпати залишити без вершин ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось сховати зорі на кілька хвилин ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось додати морю берег ще один ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось криницю віддалити на аршин ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось ізбудувати на дні моря млин ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось ковтати тільки жовч або полин ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

II

Чи зміг би хтось подати милій сонце на руках ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось підтримати планету на плечах ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось переступити хоч Чумацький
шлях ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось воскреснути полеглих у боях ?
Я подожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось, на втіху, схоронити й власний
прах ?

Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось терпіти, хоч недовго, сіль в очах ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

III

Чи зміг би хтось нести зірниці велич на чолі ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось привчити рибу жити на землі ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось сказати, що ми — немічні, малі ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось літати без пір'їнки на крилі ?
Я підожду,
Хай відповість мені.

Чи зміг би хтось поставити крапку назавжди на
«і»?

Я підожду,
Хай відповідь мені.

IV

Чи зміг би хтось під всі чорти себе послати раз?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось усе зрівняти тільки лиш на аз?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось сказати — все по маслі в нас,
гарзд?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось міняти родовід, ім'я нераз?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

V

Чи зміг би хтось узяти з непочатку початки?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось у рай пройти й останні рогатки ?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось не бути сам собою ? Й все-таки...
Я підожду,
Хай відповідь мені.

VI

Чи зміг би хтось сказати — в безконеччя є кінець ?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

Чи зміг би хтось сказати — в терпеливих є й
терпець ?
Я підожду,
Хай відповідь мені.

VII

Чи зміг би хтось сказати... Нічого тут уже й
казати...

Та не дивуйтеся, що в світі стільки чуда-дива :
Одні — уже на Місяці, а інші — в глушині !

Відносна бідна й правда, й жаль, що навіть
неправдива...

Я підожду,
Хтось, може, й відповідь мені...

Із циклу „Творім красоту“

ДО ВАС, МОЇ ДРУЗІ...

Не вмираймо
 передчасно,
Пустослів'я залишивши
 за собою...
Так зробім,
 аби стогласно
Кожне слово
 відбивалося луною.

Кожне слово —
 просто в душу
Хай стрільне
 і закоріниться
 навіки.

Я
 й про це сказати мушу...
Крапка
 хоч не тут,
 я зупинюся...
 Стільки !

ЗАЛІЗНИЧНИКИ...

Живим — не страшно й померати,
І в забезмежжя простору іти...
А мертвих між собою знати —
Це кладовище світлої мети.

Свою виконує час волю —
Всю гніль жбурляє в небуття.
Вітаю вас
 і вашу долю...
Прекрасно їздить
 в поїзді життя!

СПІВАВТОРИ

Я прапор білий

 викинуть не вмів,
Можливо, так воно і треба...
Нелегко вибивати з мене спів,
Як жайворона лет до неба.

Хоч пісня

 рук трудящих долина
До серця, у надійний схов,
Стою я —
 і ніхто мене не знає.
Хочу я спокою,
 хочу обнов...

Не спокою хочу ! Кричати,

Нехай прокинетесь,

 встає будь-хто !

Між нами — генії,

 і то багато...

Не я сказав,

 це сказано давно !

ЗАВЗЯТІСТЬ

Його
Мати
В окропі купала,
А батько
Кропивою
Злегка
По стегнах
Пестив...
Щоб ріс син,
Щоб був син,
Щоб мав сина —
Знову
І знову
Кропивою
Злегка
По стегнах
Пестив...

БАЖАННЯ

Нелегко усіх поколінь,
Щоб учасником бути
І світло нести
Крізь тумани
І бурі віків,
Завжди
Іти впевнено в строю
Та горно роздути
Й вести за собою
Не тільки
Своїх земляків...

ЦІЛЬ

Народилась людина
 для щастя,
Як птиця —
 родилась
 для льоту.
...Та не кожному,
 звісно,
 удасться
Готовити
 вічність
 із поту.

ПОЕТОВІ

У лісі риштовань
 підносяться новобудови
В глибину небесну,
 у срібную вись.
Навіки їм ставлять
 незмірні
 гранітні основи, —
Ось, друже,
 є ритми кругом,
 подивись !

І фабрики,
 домни й заводи
 по цілому крак
Руками трудящих
 на славу звелись.
В них партія
 працею
 друзів моїх виростає, —
Ось, друже,
 є ритми кругом,
 подивись !

В Карпатських лісах

і в копальнях,

ланами

й на морі

Робота кипить,

ти їй низько вклонись.

Вона відкриває нам

далі чудові,

просторі, —

Ось, друже,

є ритми кругом,

подивись !

ІЩЕ ДО СЛОВА...

Додаю до тебе
Хоч би макове зерно...
Стільки зерен аби мати —
То не все одно.

З білим битися папером,
Йти з ним на двобій,
То не шеляга там кинуть
На якийсь пропій...

Це — між кожним словом
Ще нові й нові слова ;
Це — бджолиний політ
У незвідані поля...

Із циклу „Шабля часу“

ПРОПАСТЬ

Одне
на Землі
 світить сонце,
Та ті же і зорі, —
А дуже по-різному
 світять вони !
Одні,
не проживши,
 вмирають
В нелюдському горі,
А інші —
 сміються
 над цвітом весни...

ПОШУК ЧАСУ

Тікаєм
В ери
Й позаери,
Й запам'яттю
Сягаємо в занеб'я,
І списуєм,
Рвемо папери,
Щоб віднайти
Себе —
Й дійти
До тебе...

РІВНОВАГА

Вразі, .
 що я б не умер,
То у цілому Всесвіті
Сталася б раз назавжди
 катастрофа.
А тому,
 що існує
 і смерть,
То й колеса життя —
 вже такі
 досконалі,
Що терези —
 лиш на горизонталі.

ПРАДІДИ

Хоч твердо спите
І не відчуваєте
Нашої радості,
Сміху, —
На кожному кроці
Вшановую
Вашую пам'ять...
Не відчуваєте й болів,
Й мозолі не далять,
Не чуєте
Нашої пісні,
Не бачите
Внуків утіхи...
І все ж ви існуєте
Нашим святим існуванням
Й будете ще існувати...
А дальше...
Всіма існуватимемо разом.

КОРДОНИ

Сантиметр чи розлучає нас
Надовго, може...
В собі —
Ми рідні усі
Й щирі на слові...
О, ти,
Людино,
Людино,
Душа превелика,
Нас у майбутнє
Єдна
 один шлях...

ЛИШЕ КРИХІТКА — Й ТО БАГАТО

На престол безсмертя —
Ніколи мені...
Й мертвим у живих,
Щоб зводить п'єдистали...
Лиш бджолиним летом
Сію промені,
Щоб із непочатку
Хоч початком стали.

ПОТРІБНО...

У будь-якій дії
На сцені безмежній життя
Я повинен зіграти
Хоч би роль
і мурашки

Відмінно...
Й по змозі —
Зостатись таким
До останнього дня,
Коли цього
В житті
Так усюди
І завжди
Потрібно !

СМЕРТЬ ПРЕСВЯТОГО...

Нашо ж мені потрібен,
боже, Ти,
Десь там,
у небесах,
Коли я тут,
я тут,
на цій землі ?
Караюся
і мучуся даремно,
А Ти —
і вухом не ведеш,
Та нібито
й недобачаєш ?
А мій сусід
до Тебе
все мене...
До Тебе
все мене
Щодня
та посилає...

БОЖЕ...

(Невисланий лист до Тебе)

Як чорт колись візьме й мене
Й зустрінемось у водах Стікса,
Прийдеться мені
Утопити Тебе,
Якщо Ти справді існував,
Чи, може, існуєш і тепер...
Хоча б за горе матерів,
Що не бачили синів ;
Хоча б за плач прегарних дів,
Яким Ти мрії розвітрів ;
Хоча б за стогін поколінь,
На яких наводиш й нині тінь ;
Хоча б за розум предурних,
Яким латаєш стільки пих ;
Хоча б за дурість розумаків,
Яким натхнув Ти стільки смаків...
За все,
за все Тебе втопив би раз
у водах Стікса, --
Лиш допоможи мені
вже раз умерти...

ВЛАСНЕ КАЗУЧИ...

Як страшно-то жити у світі
З надією тільки у Тебе...
Не краще надіятись більше
На друга,
 на брата,
 сестру
 і дитину,

Чи навіть
 кохану дружину,
Які мені ближче,
 ніж небо...

Маєш Ти щастя велике —
Усе
 ми іще не розкусили,
 як треба,
Й часом
 здіймаємо руки
 до Тебе,
 до неба...

НЕДОВІР'Я

Ми —

циліндуємо вічність
Вічністю безмежжя наших клітин,
Не давши віддиху життю...
Тремтячи подеколи,
Розгадуємо,

чи Ти є.

Бо письмо Твоє
Давно вже прочитали
І ніяк не відгадали—
Як,

що Ти єдиний
Всесвітом керуєш,
І стільки мов, —
А їх не чуєш?
І квазарами керуєш
На стільки мовах-язиках,
А з нас —
Лишається лиш прах;
А вічність,
Що століттями нам обіцяв,
До сьогодні —
Ти ніколи

ПРІРВА

Я —
 не з тих,
Що вмів писати...
 і портрети,
Я —
 не з тих,
Кому вщух голос,
 десь притих...
Я —
 тільки що питаю :
Друже,
 де ти ?
 Де ти ?
Щоб не йти питати...
 у святих.

Із циклу „Як мрії росами стають“

ЛЮДСЬКИЙ СВІТ

Нераз
Стою
За північчя
З тобою,
Можливо,
Стікають
В нестямі й роки...
Та крутяться-вертяться
Думи юрбою —
Й все ще не знаємо,
Хто я,
А хто ти...

МАЙБУТНЄ

Через гони літ
 біжу стежками
Й тим завидую,
Що усміхались
 трьом вікам...
Ви,
 буремні роки,
 як діяти
Й мирно відійти,
Щоб не тривожить
 гімн словам ?

ДО СВІТЛА

Пошарпані

бігом тривоги,

і мрії

зникають

нараз...

Гидотним

назавжди

стає

у житті

щось прокляте :

Аби рідне слово

настоював хтось

розстріляти, —

Та здіймуться мрії,

нераз

пошарпані

бігом тривоги...

ТРИВКІСТЬ

У далеких десь століттях
Випасалися ідеї,
Що долали повінь світу
Й не одну
 страшну війну...
Не забувши вже й про давнє,
Й щоб жили
 за всю ціну, —
Так родилися
 преславні
Й всемогучі
 корифеї.

ЗАХІД

Коли
 вершки тополь
В обіймах
 з нами йдуть,
А тихі роси,
 роси...
 роси падають, —
Здається,
 гірко,
 гірко
 хтось
 ридає...

МЕТАМОРФОЗ

Нашадкам
 треба буде
 тонни мрій,
Щоб різати могли
 кору беріз,
Коли,
 землице,
 стану я тобою
Йї змішаюся із квітами,
 з травою...

Та в кожній гілці —
 буде мій ескіз
Йї свистітиму
 у листі
 без надій...

Із циклу „Стежки безконеччя“

ІЗ БЕЗКОНЕЧЧЯ...

Можна усюди
Ввійти на нічліг,
Та можна усюди
І жить,
Мандрувати...
А найкоротша
З найдовших доріг —
Тільки
 дорога
 до рідної хати.

В ЗАДУМІ

В занеб'я зір я кинув вперше, —
Мовчать і зорі, небо — теж.
Хоч міст росте, росте все ширше, —
Та вишині немає меж.

Стою над клаптиком паперу,
А він — чистіший, ніж сльоза.
Мовчить перо,
 мовчить допіру,
Мовчить грізніше,
 ніж гроза.

Та взяти спів — мені нізвідки,
І словники мовчать собі...
О, ноче, листе — щирі свідки, —
Пропа́в я нині в боротьбі ?

Чи заметіль мене забгала ?
Чи в нетрі
 сон мене завів ?

Моя надія
 не пропала,
І не пропав
 мій юний спів.

...І знову кинув зір в занеб'я,
І знов стою я на землі,
Й так хочеться писати — треба ж!
І в'ються думи-журавлі...

МАНДРІВНИК

Широка ніч вогнями сяє,
Весна у жилах —
Блискавка біжить...
Чому життя кінця,
Ні початку не має,
А вічна молодість
Не зупиняється
Хоча б на мить?

СОНЦЕ

Повітря, закривавлене тобою
Ранками, таким зосталось,
Як колись давно-давно було
Із нього птах,
Зриваючись угору,
Кинув нам у руки шаблю,
Щоб сікти
Майбутнього крило...

ЗА МЕЖАМИ ЗАКОНІВ...

Не все,
що за межами мислення
в'ється,
То світ
неіснуючих мрій.
Не одному
і не раз
доведеться
Блукати
в незвіданім світі,
Якого ми —
просто лиш діти...
Бо право
й обов'язок мій —
Раніше
на крок хоч
успіти.

Із циклу „Весни кохання“

ЛЮБОВ

Іще існує каторга
На цім великім світі :
Для злочинців — чашу випити
Повільно аж до дна,
Для закоханих — лиш тільки ти,
Безмежна та одна,
Немов усмішка скрипки
І пляями жаль трембіти...

КУРС

Хоч які б не були
Заповіти й закони, —
Уста прилипають до уст
І без них ;
Сльози котяться,
Давляться десь перепони...
Життя не існує
Без мертвих й живих...

ПРИКМЕТИ

Коли в сонячних росах
З відлунням купається море
І згорблені сміхом
До берега шле баранці,
Твої очі — ялинки
І неба кусок неозорий,
Як квіти, що жевріють щиро
У свіжій вінці,
Коли в сонячних росах
З відлунням купається море...

ТВЕРЕЗІСТЬ

Як цілістю сонце уранці
Завишнює далі морів,
Стежками біжу роздоріжжя
Шукати посеред полів,
Й твій волос шовковий
Розчісую гребенем вітру поволі,
Й відсутність твою поглинаю
Сьогодні неситим вовкóм...
Та хоч загорнулися нині у небо
Пухнаті тополі, —
З секунд вириватиму вічність
Й складатиму квітам псалом.

ТИ

Крокуєш,
 мов тіні безсмертя...
Прекрасна,
 мов літо,
Багата,
 мов осінь...
Любові —
 ніколи
 не вмерти,
Все щастя
 вона лиш,
 вона
 нам приносить.

НЕДОСЯЖНІСТЬ

Так кохати й неможливо,
Щоб і сонце замінить...
Твої очі — чудо-диво —
З року,
 з дня
 зробили мить...

Краще мати мить такую,
Ніж порожні дні, чи й роки...
Може, й ти і я спробуєм
Дарувати людям спокій?

ТВІЙ ПОЦІЛУНОК

Присвячую Є. Д

Я ніколи
 довір'я
 у твій поцілунок
 не мав,
Від Іюди почавши,
 до нинішніх днів...
Давши свободу
 і мріям,
 й буянню заграв, —
Так пісню
 моїм побратимам
 я сплів.

ШУКАЧІ

Дотепер
 ми для всього
Знайшли уже
 міру --
Метри,
 ампери,
 парсеки,
Навіть і люкси,
Та ще й мегатонни...
Не хотіли б ви
 часом
 зі мною
Зміряти
 й нашу любов ?

ПРИТЯГАННЯ

Я мовчу,
 як зірниці в небі,
И терплю,
 як каміння
 теплоту...
Линув би вічно,
 й лиш до тебе,
І то —
 за усмішку
 одну.

ТІЛЬКИ ТИ

Віддавна
 ти стала
Царівною
 всіх моїх мрій
Й за тебе,
 кохана,
Я втратив
 увесь
 супокій...

СИНЬ ОЧЕЙ

В очах твоїх — небо прозоре
І думи пливуть

немалі,

Лани

і моря неозорі,

А думи —

немов журавлі...

СПРАГА ЛЮБОВІ

Спрага любові
 іскриться
В глибоких
 і ніжних очах,
Й мрією
 блудить усмішка
По свіжих
 ранкових
 устах...

Вдвох ідемо ми
 полями
Й вітаєм багатства рясні,
В ноги —
 лани
 за ланами
Нам стелять
 хліба
 золоті.

Як же з тобою приємно
Весною
 людською
 радять...
Йтимем
 у вічність
 невпинно,
Коли ми так любимо
 світ,
Й спрага любові
 іскриться тому-то
 у ніжних очах
Й мрією
 блудить усмішка
По свіжих
 ранкових
 устах...

БУКЕТ ЗІРОК

Щоранку
я б хотів
з города
принести
Букет зірок
й поставити
в вазон...
По одній потім
в твої коси
заплести,
А решта —
кинути
до всіх вікон...

ЧИСТОТА

Одинока
 моя
 мармурова ідея, —
Щоб час
 не іржавив
 і серце,
Й душа б не черствіла ;
Щоб раз назавжди
 народилася фея
З земного кохання надії
 й кохати б уміла, —
Одинока
 моя
 мармурова ідея...

Я БИ СТАВ СЛЬОЗОЮ

Що ж я б не дав,
аби став
тільки раз хоч
Сльозою,
й то літом,
Й котився б
обличчям твоїм...
Щоки твої —
тільки б я
їх купав
й грав
Веселково
світом
Сльозою
на твоїй
путі...

РАНОК У ПОЛІ

Як сонце
 уранці
Полями
 вогні розкладає,
Йще всюди,
 усюди під зорями
 спить сиза тиша,
Дивлюся,
 як квітка,
 немовби дитина,
 ридає
Росою,
 чекаючи ранку,
А вітер колише...

ЗМІСТ

	Стор.
Руки матері	7

ІЗ ЦИКЛУ «ПОКЛІН МОЇЇ РІДНІЙ ЗЕМЛІ»

Коло	11
Рідний дім...	12
Тобі, Батьківщино !	14
Я — твій син	16
На вахті	18
Не йдімо далеко...	19
Серпневі вогні	23
Над обрієм історії	26
Партія наша	28
Спасибі, партіє	30
Матері	31
Для рідних — рідня	33
Рідна земле	34
Мій народе, все життя тобі моє !	35
Переплавити зброю в знаряддя для щастя	37
Дозвольте нам «бути на ви»	40

ІЗ ЦИКЛУ «ЧАС І ТОПОЛІ»

Поет і солдат . . .	41
Звільнення людини	42
Хай стануть династії...	43
Сльози арф	44
Наше життя .	46
Розведення кінців .	47
Ненаписана поема	48
На колисці хвиль .	49
Сущі запитання	50

ІЗ ЦИКЛУ «ТВОРИМ КРАСОТУ»

До вас, мої друзі...	56
Залізничники...	57
Співавтори	58
Завзятість .	59
Бажання	60
Ціль .	61
Поетові .	62
Іще до слова...	64

ІЗ ЦИКЛУ «ШАБЛЯ ЧАСУ»

Пропасть .	65
Пошук часу	66
Рівновага	67
Прадіди	68
Кордони	69
Лише крихітка — й то багато	70
Потрібно... .	71

Смерть пресвятого...	72
Боже... (Невисланій лист до Тебе)	73
Власне кажучи...	74
Недовір'я	75
Прірва	77

ІЗ ЦИКЛУ «ЯК МРІЇ РОСАМИ СТАЮТЬ»

Людський світ	78
Майбутнє	79
До світла	80
Тривкість	81
Захід	82
Метаморфоз	83

ІЗ ЦИКЛУ «СТЕЖКИ БЕЗКОНЕЧЧЯ»

Із безконеччя...	84
В задумі	85
Мандрівник	87
Сонце	88
За межами законів...	89

ІЗ ЦИКЛУ «ВЕСНИ КОХАННЯ»

Любов	90
Курс	91
Прикмети	92
Тверезість	93
Ти	94
Недосяжність	95

Твій поцілунок	96
Шукачі .	97
Притягання	98
Тільки ти	99
Синь очей . . .	100
Спрага любові	101
Букет зірок .	103
Чистота	104
Я би став сльозою .	105
Ранок у полі	106

Відповідальний редактор: МИКОЛА КОРСЮК
Технічний редактор: СТЕВАН ЛЕПОСВ

*Підписано до друку 10. V. 1983 року, Формат:
16/50×80. Друк. арк. 2,42. Видавн. арк. 7.*

Tiparul executat sub comanda
nr. 216 la
Intreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918“
Str. Grigore Alexandrescu 89—97,
București,
Republica Socialistă România

Ivan Nepohoda
ALTĂ PICĂTURĂ ÎN MARE
(poezii lb. ucraineană)
Editura Kriterion
București, 1983

Lei 9,25